

Οικονομική Κρίση και Καταστολή

DeStato

Συνέλευση Περάματος για την αλληλεγγύη και τη δράση

Βρισκόμαστε δύο χρόνια μετά την οικονομική κρίση που ξεσπά, με αφορμή το σκάνδαλο των στεγαστικών δανείων στις Η.Π.Α. Όλοι μιλούσαν τότε για λάθος χειρισμούς από πλευράς των τραπεζών, για υπερδανεισμό αφερέγγυων δανειοληπτών, και για ένα φρακάρισμα στη ροή του χρήματος στην αγορά. Έντονες και οι τότε επικρίσεις απέναντι στα golden boys πολυεθνικών και χρηματιστηριακών εταιριών και τις πλουσιοπάροχες απολαβές τους. Δύο χρόνια μετά, εν μέσω οικονομικής κρίσης, τα golden boys της Wall Street, στο τέλος της χρονιάς διπλασιάζουν τα bonus τους.

Τα οικονομικά θαύματα του καπιταλισμού καταρρέουν το ένα μετά το άλλο (Ντουμπάι, Ιρλανδία), στις Η.Π.Α ένας στους επτά κατοίκους είναι άπορος, ενώ σε πολλές χώρες της Ε.Ε. εφαρμόζονται τα χειρότερα προγράμματα λιτότητας και αναδιοργάνωσης της δημοσιονομικής πολιτικής και των εργασιακών συνθηκών. Συνεχώς ακούγονται φήμες για το επόμενο θύμα της κρίσης, την επόμενη χρεοκοπία και την επόμενη υποψηφιότητα για είσοδο στο Δ.Ν.Τ. Η ενδεχόμενη κατάρρευση της Ισπανίας θα είναι και η χαρακτηριστική βολή σ' ένα ασθμαίνον τραπεζικό σύστημα, με οικονομολόγους να μην δίνουν και πολλούς μήνες ζωής στο ενιαίο νόμισμα. Μόνη διέξοδος που παρουσιάζεται η συναίνεση και η επιβολή ενός νέου καθεστώτος λεηλασίας και εκμετάλλευσης που οι όροι του και οι συνέπειες του καταδυναστεύουν ολοένα και περισσότερο τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα

Πέρα όμως από κάθε εικασία ή διαβεβαίωση για ανάκαμψη, η αλήθεια είναι ότι ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα βασιζόμενο στο κέρδος, στην όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων και στην εκμετάλλευση συγκεκριμένων κοινωνικών κομματιών προς όφελος μιας ελίτ.

Είναι ένα σύστημα που από τη φύση του παράγει συνεχώς κρίσεις και, όπως ιστορικά έχει αποδείξει, ο μόνος τρόπος για να τις ξεπερνά είναι η εντατικοποίηση της λεηλασίας της ζωής των καταπιεσμένων προς όφελος των εξουσιαστών.

Στην Ελλάδα η οικονομική κρίση, που εξελίσσεται με φαινόμενο ντόμινο σε παγκόσμια συνθήκη, φέρνει την αλλαγή του πολιτικού σκηνικού. Η κεντροδεξιά κυβέρνηση της Ν.Δ., των αδέξιων χειρισμών και των πολιτικών σκανδάλων, έχοντας γνώση του τι θα επακολουθήσει και υπό το βάρος ενός πολιτικού κόστους που δεν ήταν σε θέση να διαχειριστεί, μετά και την εξέγερση του Δεκέμβρη του 08', χαρακτηριστικά της οποίας αποτέλεσαν η γενικευμένη οργή και η κοινωνική κατακραυγή, παραδίδει τη σκυτάλη στους "σοσιαλιστές" του ΠΑΣΟΚ.

Με ψεύτικες προεκλογικές υποσχέσεις για άμεση έξοδο από την κρίση και για αυξήσεις στις απολαβές των μεσαίων και χαμηλών στρωμάτων, για μια δίκαιη ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου, για ευημερία και ανάπτυξη, το ΠΑΣΟΚ αποσπά προσωρινά την κοινωνική συναίνεση. Το μόνο που χρειαζόταν, όπως μας έλεγαν χαρακτηριστικά, ήταν μια καλύτερη διαχείριση της δημοσιονομικής πολιτικής, σωστότεροι οικονομικοί χειρισμοί κι όλα θα ήταν όπως πριν- και καλύτερα.

Η πραγματικότητα, όμως, δεν άργησε να επιβεβαιώσει όσους υποστήριζαν πως οι εκλογές, οι διακηρύξεις-υποσχέσεις των σοσιαλιστών και η ανάληψη τελικώς της εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν παρά ένα καλοστημένο πολιτικό παιχνίδι αποπροσανατολισμού και διαχείρισης της κοινής γνώμης.

Η νέα κυβέρνηση μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, και αφού έσπευσε να δικαιολογηθεί λέγοντας ότι ανακάλυψε πως το δημοσιονομικό έλλειμμα ήταν πολύ μεγαλύτερο από αυτό που γνώριζαν τα στελέχη της προεκλογικά, άρχισε να "παρεκκλίνει" από τις υποσχέσεις της. Τα πράγματα δυσκόλευαν, οι ευρωπαίοι εταίροι πίεζαν και η ψαλίδα των spreads δεν έκλεινε με τίποτα. Φτάσαμε τελικά στο έσχατο δίλλημα: πτώχευση ή Δ.Ν.Τ. Μοναδική επιλογή για να μπορέσει κάποτε να ορθοποδήσει η ελληνική κοινωνία, όπως παρουσιάστηκε από το κυβερνητικό επιτελείο, τα ΜΜΕ και ουσιαστικά κοινή συναινέσει του ευρύτερου πολιτικού συνόλου, η ένταξη στο Δ.Ν.Τ. και ο δανεισμός. Αυτόματα και με συνοπτικές διαδικασίες, ήρθε η επιβολή των μέτρων που παρουσιάζονται σαν αναγκαία συνθήκη για να ξεπεράσουμε την κρίση. Μέτρα που όρισαν τους νέους όρους της λεηλασίας των καταπιεσμένων κομματιών προς όφελος της πολιτικοοικονομικής ελίτ. Η αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου, όπως υποσχέθηκαν οι δημοκράτες του σοσιαλιστικού κόμματος, έχει τεθεί σε ισχύ, μόνο που η φορά είναι αντίρροπη από τα κάτω προς τα πάνω.

Εργοδοτική τρομοκρατία, επισφαλής εργασία, μειώσεις μισθών, ελαστικά ωράρια, απολύσεις συνθέτουν τη νέα τάξη πραγμάτων στον εργασιακό τομέα. Παράλληλα, η πλήρης απαξίωση της δημόσιας υγείας, η μείωση των συντάξεων, η κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων και οι ιδιωτικοποιήσεις σε πολλούς τομείς των λεγόμενων δημόσιων αγαθών, καθιστούν σαφές ότι κανείς πλέον δεν μπορεί να μιλάει για κράτος πρόνοιας.

Από την άλλη, οι υπέρογκες δαπάνες για αγορές πολεμικού εξοπλισμού, οι συνεχείς δανειοδοτήσεις και ενισχύσεις τραπεζών, Α.Ε. και μεγαλοκαρχαριών καταδεικνύουν την πραγματική φύση της καπιταλιστικής δημοκρατίας. Οι κυρίαρχοι, με μία κυβέρνηση εντολοδόχων στο πλευρό τους, με νύχια και με δόντια προσπαθούν να διατηρήσουν τα προνόμιά τους, έχοντας εξαπολύσει μια επίθεση χωρίς προηγούμενο στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, με σκοπό τη διάσωση της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας και τη συντήρηση του διεθνούς τραπεζικού συστήματος.

Μέσα σ' ένα ασταθές πολιτικό πεδίο αυξανόμενης λαϊκής δυσαρέσκειας, αυξάνονται και οι προοπτικές η ολοένα και εντονότερη οργή να μετουσιωθεί σε γενικευμένη κοινωνική εξέγερση. Οι κυρίαρχοι, από φόβο ότι οι δυναμιτισμένες κοινωνικές συνθήκες θα εκφραστούν εκρηκτικά μέσω ριζοσπαστικών κατευθύνσεων και έξω από θεσμοθετημένα κομματικά πλαίσια και γραμμές, αναθέτουν στο κράτος να εφευρίσκει συνεχώς καινούριους τρόπους για να οχυρώσει τα "κεκτημένα" του, καθώς επίσης και τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

Έτσι η καπιταλιστική ελίτ οχυρώνεται υπό το δόγμα του "Δημοκρατία και Πυγμή". Νέα σώματα ασφαλείας δημιουργούνται για να πλαισιώσουν τα υπάρχοντα, ενώ ο αριθμός των προσλήψεων με σκοπό την επάνδρωσή τους έχει συνεχώς αυξανόμενο ρυθμό. Αυξανόμενες, όμως, παραμένουν και οι δαπάνες για τον εξοπλισμό της ελληνικής αστυνομίας σε μια περίοδο που οι περικοπές σε κάθε άλλη υπηρεσία του δημόσιου τομέα είναι τραγικές. Από τη συνεχή ανανέωση οχημάτων, τον καινούριο ρουχισμό και εξοπλισμό, μέχρι τη δεδομένη και πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τα όργανα της ελληνικής αστυνομίας χαίρουν ιδιαίτερης μεταχείρισης και προνομίων ως μια τάξη-μάζα που συγκροτείται για να προστατεύσει αυτούς που τη διαφεντεύουν.

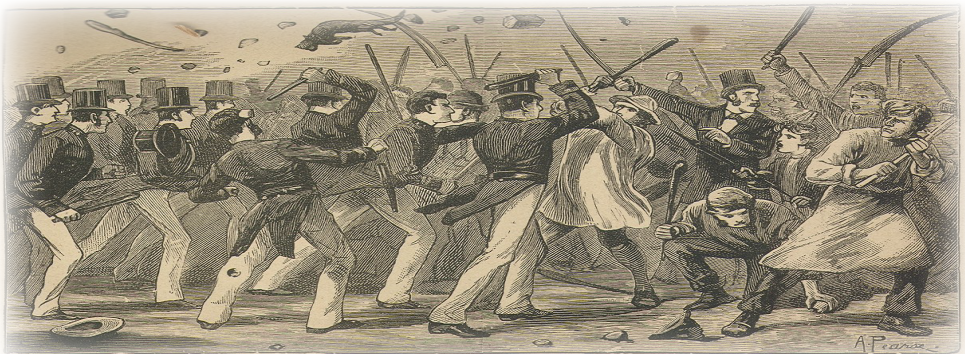
Τα ποσοτικά και ποιοτικά χαρακτηριστικά της, καθώς και ο τρόπος που κινείται χωροταξικά, την καθιστούν ως ένα στρατό κατοχής, στόχος του οποίου είναι η επιβολή του φόβου και η βίαιη καταστολή των αγώνων των καταπιεσμένων.

Ο τρόπος που αντιμετωπίζονται από την ελληνική αστυνομία οι απεργιακές κινητοποιήσεις, οι εφορμήσεις των μηχανοκίνητων ομάδων πάνω στο πλήθος και ο τραυματισμός διαδηλωτών, η αλόγιστη χρήση χημικών και οι ξυλοδαρμοί, συνθέτουν ένα μοτίβο που απορρέει από το δόγμα της μηδενικής ανοχής προς οποιαδήποτε μορφή αντίστασης. Οι όποιες αυθαιρεσίες των μπάτσων τυγχάνουν πλήρους νομικής κάλυψης από τη επίσημη δικαιοσύνη.

Το νομικό σπλοστάσιο του κράτους, άλλωστε, είναι ανεξάντλητο και η ελληνική δικαιοσύνη ελίσσεται ανάλογα με την προάσπιση των συμφερόντων των κυρίαρχων. Απεργίες σε διάφορους εργασιακούς κλάδους κηρύσσονται παράνομες και καταχρηστικές, επιτάξεις οχημάτων επιβάλλονται, φέρνοντας τους απεργούς αντιμέτωπους με ένα νομικό κλοιό και το καθεστώς φόβου και εργοδοτικής τρομοκρατίας. Το ιδιώνυμο της κουκούλας διατηρείται, ενώ ο τρομονόμος νο3 που ψηφίστηκε μέσα σε μία ημέρα από το θερινό τμήμα της βουλής(26 Αυγούστου 2010), μπορεί να θέσει αντιμέτωπους με μια δίωξη για κακουργηματικές πράξεις σύμφωνα με το αστικό δίκαιο, ένα ευρύτερο κύκλο αντιστεκόμενων ατόμων και πρακτικών. Η ενδεχόμενη κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου δε , έρχεται να προστεθεί στη νομική φαρέτρα του κράτους και να δηλώσει ξεκάθαρα ότι, εν μέσω κρίσης, το σάπιο προσωπείο της αστικής δημοκρατίας έπεσε κι αυτή μας δείχνει για τα καλά το φασιστικό της πρόσωπο.

Η κρατική καταστολή, όμως, αντιμετωπίζει με ιδιαίτερη στόχευση τα ριζοσπαστικότερα κομμάτια των αγωνιζόμενων. Η χρόνια παρουσία τους στους κοινωνικούς αγώνες, η διάδοση και το ριζώμα των ιδεών τους, αλλά και οι ίδιες οι πράξεις τους αποδεικνύουν με πολιτική συνέπεια, την άρνηση για το υπάρχον και την εναντίωσή τους σε κάθε εξουσιαστική δομή, συντελώντας στην αναγνώρισή τους από το κράτος ως τον εσωτερικό εχθρό. Με σαρωτικές κινήσεις, αλλά και επικοινωνιακά τρικ, το κράτος επιχειρεί να απομονώσει και να καταστείλει κάθε εξεγερτική διαδικασία.

Όσο αφορά πιο συγκεκριμένα το κομμάτι του αναρχικού/ αντιεξουσιαστικού χώρου, η φυσική καταστολή, η κρατική προπαγάνδα, η προσπάθεια στοχοποίησης και αποπολιτικοποίησης των ιδεών και των πράξεων των αναρχικών συνεχώς εντείνεται. Εισβολές σε στέκια και καταλήψεις, έφοδοι σε σπίτια που χαρακτηρίζονται από την Αντιτρομοκρατική ως γιάφκες, συλλήψεις και στοχοποιήσεις αγωνιστών, ποινικοποίηση προσωπικών σχέσεων και πολιτικών ιδεών και δεκάδες πολιτικοί κρατούμενοι στα κολαστήρια των ελληνικών φυλακών. Αυτή είναι η αποτίμηση της επίθεσης από την πλευρά των κυρίαρχων

Καθώς λοιπόν η κοινωνική δυσaráεσκεια εντείνεται και η χρεοκοπία βρίσκεται προ των πυλών, καταλυτικό ρόλο παίζουν και τα ΜΜΕ, τόσο στη στήριξη της κυβερνητικής (και όχι μόνο) πολιτικής σε οικονομικό επίπεδο, όσο και στην καταστολή των κοινωνικών αγώνων και την “πάταξη” του εσωτερικού εχθρού μέσω της αυτολεξεί αναπαραγωγής των όσων διατείνεται η αστυνομία, επιβεβαιώνοντας για ακόμα μια φορά πως ουσιαστικά αποτελούν τους επίσημους εντολοδόχους του κράτους. Ενάμιση χρόνο περίπου πριν, στις βουλευτικές εκλογές, τα τηλεπαράθυρα και οι φυλλάδες έσπευσαν να καταδικάσουν την πολιτική της ΝΔ ως ανεύθυνη και ανίκανη να χειριστεί την οικονομική ύφεση, εγκωμιάζοντας το ΠΑΣΟΚ ως τη σανίδα σωτηρίας της χώρας για ασφαλή έξοδο από την κρίση.

Όλο αυτό το διάστημα, τα ΜΜΕ επιχειρούν τη απόσπαση κοινωνικής συναίνεσης όσον αφορά την οικονομική πολιτική, παρουσιάζοντας την είσοδο στο ΔΝΤ ως ευτυχές γεγονός, την περικοπή μισθών και την εφαρμογή του προγράμματος λιτότητας ως αναγκαία θυσία για χάρη της χώρας και την απόφαση για επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής του χρέους ως επιβράβευση των προσπαθειών μας να αποπληρωθούν τα δάνεια. .

Είναι δηλαδή πασιφανές πως τα ΜΜΕ πλέον έχουν αναλάβει απροκάλυπτα την πολιτική συγκάλυψη και νομιμοποίηση της λεηλασίας των ζων μας. Παρ' όλα αυτά, ο ρόλος των μέσων δε σταματά εκεί, καθώς μεγάλο μέρος της κρατικής καταστολής βασίζεται πάνω τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η απαξίωση των απεργιών από τα ΜΜΕ, καταγγέλλοντας πως βλάπτουν την ευρυθμία του κοινωνικού συνόλου δυσχεραίνοντας την καθημερινότητά του (οδηγοί φορτηγών και βυτιοφόρων, ΜΜΜ), υπερασπιζόμενα όπως πάντα την αέναη ροή της καπιταλιστικής αγοράς και την απομύζηση της εργατικής τάξης.

Κι όπως πάντα, το επικοινωνιακό τσίρκο στήνεται στις πλάτες των αγωνιζόμενων ανθρώπων και ειδικά σ' αυτούς που λογίζονται ως "εσωτερικός εχθρός". Η γραμμή της ασφάλειας μεταδίδεται στα δελτία των 8, πολιτικές και προσωπικές σχέσεις ποινικοποιούνται, ονόματα και φωτογραφίες "υπόπτων" βγαίνουν στο γυαλί, ενώ ταυτόχρονα τα τηλέφωνα της αντιτρομοκρατικής περνούν στο πάνω μέρος της οθόνης καλώντας όποιον ξέρει κάτι να μπει στο ρόλο του ρουφιάνου και οι αγωνιστές βαφτίζονται καταχρηστικά τρομοκράτες από δημοσιογράφους στο ρόλο του δικαστή και του μπάτσου στις τηλεδίκες των πλατώ. Μέσα από το ρόλο τους ως τέταρτη εξουσία, αποδεικνύεται πως τα ΜΜΕ δεν είναι τίποτα άλλο από τα εργαλεία για τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης και την επιβολή του κυρίαρχου λόγου, ενώ οι δημοσιογράφοι τίποτα λιγότερο από τους πιο καλοπληρωμένους κρατικούς ρουφιάνους.

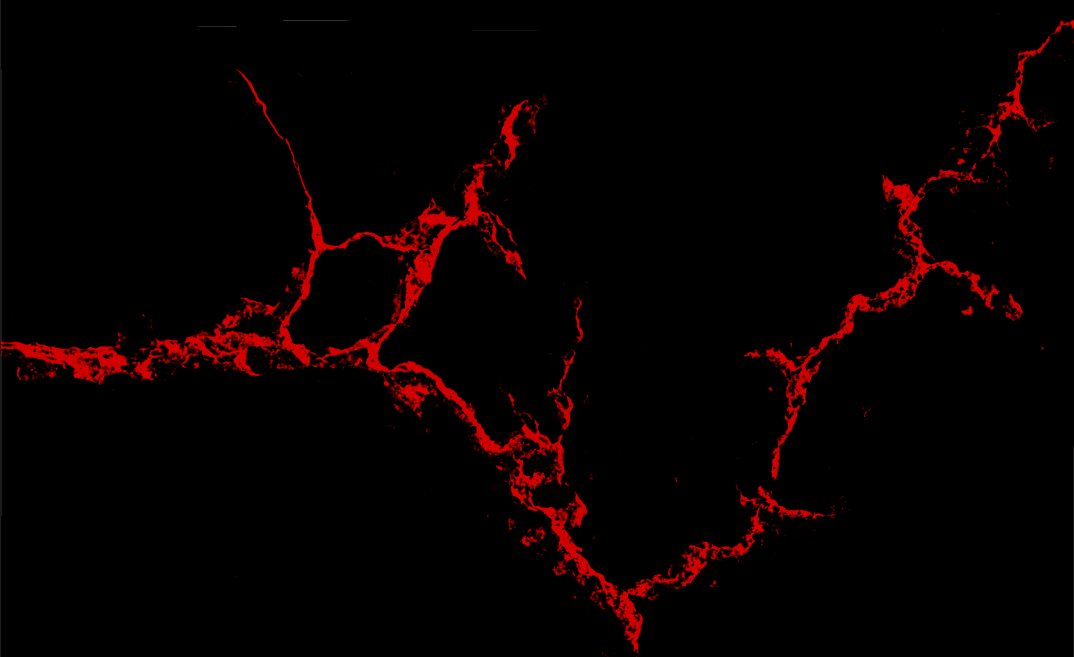
Απέναντι στο καθεστώς της τρομολαγνείας, του φόβου και της συκοφάντησης των ριζοσπαστικών αγώνων, θα μας βρουν αντιμέτωπους. Είναι ξεκάθαρο ότι τρομοκρατία είναι η ασυλία των πολιτικών, η ασυδοσία των οικονομικών αρχών, η αυθαιρεσία της αστυνομίας, της εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας, οι μυστικές υπηρεσίες της ασφάλειας, η υπερσυσώρευση πλούτου στα χέρια μιας εξουσιαστικής ελίτ. Τρομοκρατία είναι το εργασιακό καθεστώς της μιζέριας και της ανασφάλειας που βιώνει το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού. Τρομοκρατία είναι η καθημερινή προσπάθεια για επιβίωση. Τρομοκρατία είναι η αστική δημοκρατία. Δεν διεκδικούμε τίποτα λιγότερο από τα πάντα. Ξέρουμε ότι δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από ένα σύστημα βίαιης εκμετάλλευσης και υποταγής. Στην καθημερινότητα μας ο καθένας ατομικά και όλοι μαζί συλλογικά, αυτοοργανώνουμε τις αντιστάσεις και τις αρνήσεις μας απέναντι σε κράτος και αφεντικά. Διεκδικούμε να ζούμε όπως ορίζουν οι επιθυμίες και οι ανάγκες μας, όπως ορίζει η αξιοπρέπεια μας. Αναπτύσσοντας πολύμορφη δράση, στοχεύουμε στην καταστροφή του υπάρχοντος συστήματος και των κοινωνικών σχέσεων όπως διαμορφώνονται μέσα από αυτό. Δημιουργούμε διαρκώς πεδία σύγκρουσης συνεισφέροντας με τη σειρά μας στις συνθήκες εκείνες που θα οδηγήσουν σε μια γενικευμένη εξέγερση.

ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΒΙΑΙΗΣ ΛΗΛΑΣΙΑΣ?
ΤΙΠΟΤΑ.

ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ? ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

... Οι επιθυμίες μας είναι πολύ ακριβές. Θέλουμε να δημιουργήσουμε ρήγματα, να βγούμε στους δρόμους, να μιλήσουμε στις πλατείες, να ψάξουμε για συντρόφους για να επιτεθούμε μαζί στον παλιό κόσμο. Η ζωή στην κοινωνία πρέπει να επαν-εφευρεθεί. Αυτό είναι το παν...

F. Faun

DeStato

Συνελευση Περαιματος για την αλληλεγγυη και τη δραση

<http://destato.blogspot.com/>